

Sự dối trá trắng trợn của truyền thông Mỹ về cuộc chiến tại VN cuối cùng đã bị bóc lộ.

Vậy mà bây giờ không thiếu gì người VN nghe theo fake news của Mỹ.

Where is the South Vietnamese side?

Reading the many reviews about Ken Burns's "The Vietnam War" PBS series, including Mark Atwood Lawrence's Sept. 17 Outlook essay, "Vietnam War through the lives of those profoundly shaped by it," I came to the conclusion that Americans care only about their side and their enemy, the communist regime of Hanoi. The innocent South Vietnamese civilian casualties are only a bystander story. The My Lai massacre of a few hundred Vietnamese civilians was elevated to a national disgrace, while the Hue massacre (about 6,000 South Vietnamese civilians killed, some buried alive, including three German medical professors and one's wife) was barely mentioned. Is that fair? Where is the South Vietnamese side?

Duong Nguyen, McLean

Sự dối trá trắng trợn của truyền thông Mỹ về cuộc chiến tại Việt Nam cuối cùng đã bị bóc lộ.

Nào là hình chụp nhà sư tự thiêu gây bàng hoàng cho người Mỹ vào năm 1960. Nào là hình chụp Giám đốc Cảnh Sát Quốc Gia bắn du kích Việt Cộng ngay tại đường phố Sài Gòn. Nào là hình chụp người con gái nhỏ trần truồng chạy giữa đường, toàn thân bị cháy do bom napalm...

Đó là hình ảnh của cuộc chiến Việt Nam qua ống kính lệch lạc của giới truyền thông Hoa Kỳ mà ta được biết bấy lâu.

Hình ảnh người lính Mỹ tại cuộc chiến Việt Nam được giới truyền thông Hoa Kỳ mô tả như là những kẻ nghiện ngập, cuồng sát, giết cả trẻ em. Đồng minh của Hoa Kỳ là chính thể Việt Nam Cộng Hòa cũng chịu chung số phận bị xuyên tạc bởi giới truyền thông Mỹ. Chính thể này cũng được giới truyền thông Mỹ mô tả nào là tham nhũng, hối lộ, hèn nhát và không đáng hay không có chính nghĩa để cho người Mỹ hy sinh bảo vệ.

The Washington Post

AN INDEPENDENT NEWSPAPER

EDITORIALS

Bad ideas never die

The GOP wants to make one last attempt to pass a destructive health-care bill.

OVER THE next week and a half, Republican senators may try one last time to repeal and replace Obamacare. The latest bill, from Sens. Bill Cassidy (La.) and Lindsey O. Graham (S.C.), Dean Heller (Nev.) and Ron Johnson (Wis.), is about as reasonable as the others that GOP lawmakers previously failed to approve. The process by which Republicans would pass it would be as sloppy and partisan as the one by which senators such as John McCain (R-Ariz.) objected earlier in the summer. The outcome would be no less destructive.

The big difference now is the clock, the procedural window for passing a health-care bill along straight party lines will disappear at the end of the month, forcing Republicans to try one last time. That is a bad excuse to rush through — without even an attempt at bipartisanship and without a complete Congressional Budget Office assessment — a half-baked bill that would harm millions. Senators who helped to repeal and replace efforts before have no principled reason to change their votes.

The Graham-Cassidy proposal would cancel Obamacare's major programs in 2020 and offer the

states block grants instead. This plan at least does not include a massive upper-income tax cut, as previous GOP bills did, and it would seem to allow blue states to create and maintain universal or near-universal health coverage systems within their borders, even as red states went in a more conservative direction.

But the bill suffers from fatal flaws, even setting aside how red-state residents would suffer under the permissive health policies their governments would adopt. First, analysis project that it would scale back the money states would get over time, relative to what would have flowed their way under Obamacare. The Center on Budget and Policy Priorities, a center-left think tank, estimates the shortfall would total \$41 billion by 2024. The bill's funding formula would, in general, shift money from blue states to red states. Those factors would make it difficult for states that like their Obamacare to keep their Obamacare.

Second, the bill would seriously cut Medicaid, which covers the poor and near-poor, putting yet more burden on states to cover needy people — if states even try.

Third, the state block grants that would underpin the Graham-Cassidy system would end in 2027, but would trend uncertainty in the market, fear among patients and cancer on Capitol Hill.

Moreover, the bill would make it easier for states to erode important safeguards guaranteeing that sick people can obtain the care they need.

And that is the very somber. There is a good chance that many states would fail to create brand-new health-care systems by 2020, in time to stave off the chaos that would occur after Obamacare's carefully regulated and subsidized health-care markets disappeared. Establishing such a system is hard under any circumstances. Doing so under a tight deadline, without the administrative, technical and other help that federal officials currently provide, would be very hard, the Urban Institute's Linda Blumberg pointed out.

Some Republicans want to pass this policy disaster before the end of the month, in less than two weeks. A last-minute committee hearing would be nothing more than a fig leaf disguising a reprehensibly partisan process in service of an unworthy bill.

LETTERS TO THE EDITOR

letters@washpost.com

The Democrats' best idea yet

Regarding the Sept. 17 front-page article "Trump's newest partners risk little":

Working with President Trump may be the Democratic leadership's best idea yet. With Mr. Trump and congressional Republicans having a falling-out, the congressional Republicans having a falling-out, the Democratic leadership's best idea yet. With Mr. Trump and congressional Republicans having a falling-out, the Democratic leadership's best idea yet. With Mr. Trump and congressional Republicans having a falling-out, the Democratic leadership's best idea yet.

Regarding the Sept. 17 front-page article "Trump's newest partners risk little":

Working with President Trump may be the Democratic leadership's best idea yet. With Mr. Trump and congressional Republicans having a falling-out, the Democratic leadership's best idea yet. With Mr. Trump and congressional Republicans having a falling-out, the Democratic leadership's best idea yet.

A contradictory speech

Mr. Trump undermines his advocacy for freedom in his U.N. address.

FOR THOSE who have been alarmed by President Trump's retreat from traditional American values, there were reassuring moments Tuesday in his first address to the U.N. General Assembly.

Mr. Trump rightly and rightfully attacked regimes that deprive their own people of liberty, such as those in North Korea and Venezuela, but he did not limit his attacks to easy targets. He criticized "authoritarian powers" that "seek to collapse the values, the systems and alliances that prevented conflict and tilted the world toward freedom since World War II." Specifically, he came to the defense of the sovereignty of Ukraine and the South China Sea — that is, in the face of challenges from Russia and China. He said the United States expects all nations "to respect the interests of their own people" and the United Nations to be "a much more accountable and effective advocate for human dignity and freedom around the world." These represent a heartening endorsement of enduring American goals.

Like reassuring were Mr. Trump's schoolboy lessons of "Robert Men," his subsequent for North Korean scholar Kim Jong Un, and his threats, if the United States is "forced to defend itself or its allies ... in heavily armed North Korea." The leader of a powerful nation makes himself sound simultaneously weak and belligerent with such bluster.

And then, somewhere in between, there was Mr. Trump's repeated emphasis on sovereignty. He talked often and admiringly of "strong sovereign nations" and "strong and independent nations."

We agree that "the nation-state remains the best vehicle for elevating the human condition." But there was something disconcerting in seeing the United Nations podium to promote the virtue, necessity of national self-defense over international cooperation and multilateral organization. Mr. Trump's address, then, has welcomed this aspect of Mr. Trump's address. They too, have insisted on the unassailable "sovereignty" of their borderless states and demanded that others not

TOM TOLES

lecture them about values such as democracy and human rights, which they fear and abhor. Mr. Putin once called out a concept he called "sovereign democracy," which turned out to be nothing more than a cover for eventually crushing Russia's nascent democracy.

Indeed, Mr. Trump seemed to repudiate his own advocacy for human dignity and freedom when he said that "we do not expect diverse countries to share the same cultures, traditions or even systems of government" — as if democracy should be optional under the U.N. Charter. Mr. Trump cast the Polish,

French and British resistance to Nazi dictatorship as motivated by "nationalism" for the "nations that they loved." This is a superficial rendering of what was in fact an existential drive to save democratic and free societies from a genocidal dictatorship. The United States, too, fought and sacrificed for those hallowed principles. And when World War II ended, the United Nations was created to protect these values — the charter says to protect "faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person" — and not just to provide a new system for nations-state to get along.

Republicans contradict themselves

Regarding the Sept. 17 news article "GOP looking to kill a popular blue-state deduction in tax overhaul plan":

I'm baffled as to why the GOP wants to kill the deduction for state and local taxes. After all, it is a way of encouraging more state and local, rather than federal, decision-making. Isn't that what Republicans have been pushing for a long time? The state and local tax deduction should be right up there with the charitable deduction, which is a way of encouraging people to give to their favorite causes, religious or otherwise, rather than having the federal government decide what is a worthy cause.

Where is the South Vietnamese side?

Reading the many reviews about Ken Burns' "The Vietnam War" PBS series, including Mark Atwood Lawrence's Sept. 17 Outlook essay, "Vietnam War through the lives of those profoundly shaped by it," I came to the conclusion that Americans care only about their side and their enemy, the communist regime of Hanoi. The innocent South Vietnamese civilian casualties are only a bystander story. The My Lai massacre of a few hundred Vietnamese civilians was elevated to a national disgrace, while the Hue massacre (about 6,000 South Vietnamese civilians killed, some buried alive, including three German medical professors and one's wife) was barely mentioned. Is that fair? Where is the South Vietnamese side?

Harvard's mistake on Ms. Manning

Regarding Molly Robert's Sept. 17 PostPartisan blog excerpt, "This Politico says a lot about Harvard":

I voted for Democratic presidential candidate Hillary Clinton, have no link to the CIA and served in the U.S. military more than a half-century ago. Harvard University is to be commended for including controversial speakers, as too many others do not.

But speaking on a panel is one thing. It was an act of stunning folly to offer an honorary fellowship at the iconic Kennedy School of Government to a person convicted (and never pardoned) of espionage and other felonies involving the national security of this country.

Tên đại nói lão John Kerry một trong những cuộc biểu tình phản chiến

Câu hỏi đặt ra là những hình ảnh và những lời xuyên tạc trên nhan nhân khắp các đài truyền hình tại Mỹ, khắp các tờ báo tại Mỹ có thật sự diễn tả đúng bản chất của cuộc chiến nhằm bảo vệ tự do và ngăn ngừa thảm họa Cộng Sản, cũng như có nói đúng về thảm cảnh mà người Việt phải hứng chịu trước thảm họa này?

T.R. Murphy, Bethesda

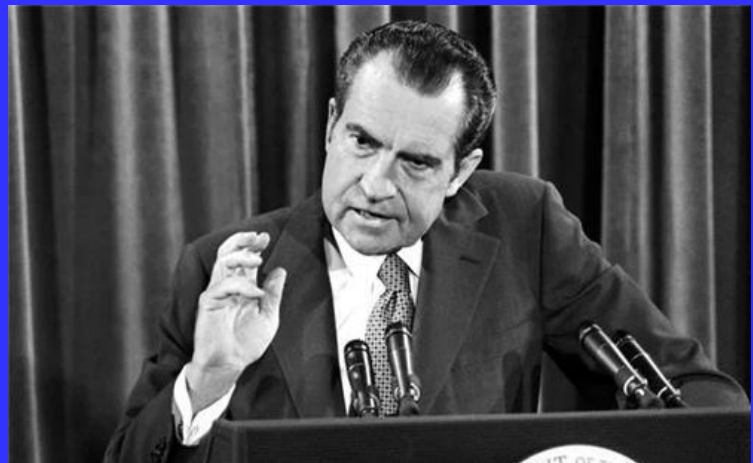

Hai nhà điều hành và sản xuất phim Richard Botkin và Fred Koster đã can đảm nhìn vào sự thật của cuộc chiến khi cho ra cuốn phim tài liệu với tựa đề: “Ride the Thunder: A Vietnam War Story of Victory and Betrayal,” tạm dịch là “Lội ngược dòng oan nghiệt: sự thật về chiến thắng và phản bội trong cuộc chiến tại Việt Nam,” trình chiếu tại Westminster vào ngày 27 tháng Ba năm 2015. Bộ phim đưa ra những mẫu chuyện có thật về tình đồng đội, về lòng quả cảm, về tinh thần quốc gia cũng như sự hy sinh trong cuộc chiến nhằm ngăn chặn Cộng Sản, điều mà giới truyền thông Hoa Kỳ cố tình chối bỏ.

Botkin thành thật thừa nhận là người dân Mỹ đã bị giới truyền thông Mỹ lừa phỉnh! (www.WND.com) biết như sau: “Những người lính Mỹ chiến đấu tại Việt Nam cũng quả cảm can trường không thua kém gì thế hệ trước của họ khi tham dự đệ nhị thế chiến.” Botkin còn cho biết thêm: “Có cả hàng trăm ngàn sĩ quan Hoa Kỳ các cấp phục vụ tại Việt Nam lập nhiều công trạng nhưng chỉ có mỗi một trung úy William Calley là được báo chí bàn đến rầm rộ vì bị kết tội giết 22 thường dân tại làng Mỹ Lai vào ngày 16 tháng Ba năm 1968.”

Botkin khẳng định: **“Chúng ta cần phải nhìn lại vấn đề cho công bằng không thể thiên lệch như vậy.”**

Sau khi cuộc chiến Việt Nam chấm dứt được vài năm, tổng thống Nixon đã phải thở dài mà thừa nhận rằng: **“Không có sự kiện nào trong lịch sử nước Mỹ lại bị che giấu dối gạt nhiều như cuộc chiến tại Việt Nam. Một cuộc chiến trước thì bị truyền thông (Mỹ) xuyên tạc, sau thì bị đánh giá thiên lệch.”**

Theo như Botkin tâm sự, nhiều bộ phim khác về cuộc chiến tại Việt Nam như: "Apocalypse Now", "The Deer Hunter", "Good Morning, Vietnam," "Rambo", hay "Full Metal Jacket" cũng chỉ là những bộ phim có tính giải trí mua vui, và những bộ phim này không nêu rõ được những gian lao hung hiểm mà những người lính đã phải chiến đấu hết sức dũng cảm khi đối diện trong nỗ lực ngăn chặn thảm họa Cộng Sản.

Nhà làm phim Botkin nói: "Giới truyền thông Mỹ đã mô tả những người lính Mỹ tham chiến tại đã bị lừa để đẩy vào cuộc chiến vô nghĩa, để rồi khi những người lính này trở về thì họ bị cả xã hội gạt bỏ quên lãng và bị coi như là công cụ của giới kỹ nghệ sản xuất vũ khí mà thôi. Còn những người Việt Nam đồng minh của chúng ta (tức Việt Nam Cộng Hòa)

thì lại còn bị mô tả một cách xuyên tạc nặng nề hơn nữa, nào là tham nhũng, độc tài, hèn nhát, và không đáng để nước Mỹ phải hy sinh cứu giúp "

Thế nhưng cũng theo nhà làm phim Botkin, cũng là người viết cuốn sách "Lội ngược dòng oan nghiệt" ("Ride the Thunder") để rồi từ đó, cuốn phim tài liệu: "Lội ngược dòng oan nghiệt: sự thật về chiến thắng và phản bội trong cuộc chiến tại Việt Nam" được dựng lên, sau khi đích thân đi điều nghiên tại những nơi xảy ra giao tranh cũ của Thủy Quân Lục Chiến (của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa) cùng các cố vấn Hoa Kỳ trước sự tấn công của Cộng quân, thì lại khẳng định rằng mọi xuyên tạc của giới truyền thông Hoa Kỳ đối với Việt Nam Cộng Hòa là hoàn toàn sai!

Botkin giải thích như sau: "Cuốn phim tài liệu này là cố gắng của chúng tôi nhằm xóa đi hiểu lầm về cuộc chiến Việt Nam do truyền thông (Mỹ) xuyên tạc, trả lại danh dự cho những người lính Mỹ tham chiến và đồng minh Việt Nam Cộng Hòa của chúng ta. Cộng Sản là thảm họa cần phải ngăn chặn và sự tham dự cuộc chiến của người Mỹ chúng ta là chính đáng."

Vào thập niên 1970, theo chương trình "Việt Nam hóa chiến tranh" của tổng thống Nixon, Việt Nam Cộng Hòa phải tự mình đương đầu ngăn chặn Cộng quân. Phim của Botkin kể lại câu chuyện có thật bị lãng quên chẳng còn ai biết đến nữa về sự can đảm của những cố vấn Mỹ và những người lính Thủy Quân Lục Chiến của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trong một trận đánh chống lại sự tấn công ồ ạt của Cộng quân trong kế hoạch tổng tấn công vào mùa hè năm 1972, cứu vãn cho quốc gia Việt Nam Cộng Hòa nhỏ bé này thoát khỏi tình thế nguy ngập.

Hình trên — Từ trái qua phải: Trung tướng Nguyễn văn Minh, Tư lệnh Quân Đoàn III và Quân Khu 3, Đại tá Bùi Đức Điam phụ tá hành quân SĐSB, Đại tướng Cao văn Viên, Tổng tham mưu trưởng QLVNCH, Chuẩn tướng Lê văn Hưng, Tư lệnh Sư đoàn 5 Bộ binh, Tổng thống Nguyễn văn Thiệu và Đại tá Trần văn Nhứt Tiểu khu trưởng Bình Long.

Người thật việc thật - cuốn phim diễn tả lại diễn biến của trận đánh tại Đông Hà, khi Cộng quân với quân số trên 20 ngàn người và 200 chiến xa đã hoàn toàn bị đánh bật lại bởi một lực lượng chỉ có 700 lính thuộc binh chủng Thủy Quân Lục Chiến của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa và vài cố vấn quân sự của Mỹ.

Do anh dũng chiến đấu và chiến thắng trên chiến trường, những người lính Thủy Quân Lục Chiến đã phải chịu đựng sự trả thù của Cộng sản bị bỏ đói và lao động khổ sai trong các trại tập trung (không luật sư toà án xét xử) gọi là trại "học tập cải tạo."

Cuốn phim tài liệu cũng đề cập lại quãng đời học tập cải tạo của Trung tá Thủy Quân Lục Chiến Lê Bá Bình ở Nam Hà năm 1979. Người thủ vai ông là diễn viên Joseph Hiếu.

"Chúng tôi mở đầu bằng cuộc đời ông trong trại tù tập trung "học tập cải tạo" rồi từ đó truy ngược về lại quá khứ trước đó của đời ông. Thông qua sự truy ngược đó, chúng tôi dựng lại bối cảnh Việt Nam sau đệ nhị thế chiến, khi ông còn là đứa trẻ. Chúng tôi cũng phỏng vấn những người Mỹ, những người Việt sinh sống cùng thời với ông."

Trung tá Bình, một quân nhân thứ thiệt khó ai bì, phục vụ 13 năm trong quân đội và chịu 11 năm tù trong trại tập trung. Bất chấp bao nhiêu lần bị thương và bao nhiêu mất mát, ông vẫn can trường bình thản đối diện oan nghiệt. Ông bị thương chín lần và được thưởng huân chương American Silver Star.

Botkin giải thích thêm: "Khi chúng ta tham chiến tại Việt Nam, mỗi người lính chỉ ở đó từ 12 tháng đến 13 tháng, nhưng Trung tá Bình thì ở đó đối diện chiến tranh từ đầu cho đến cuối. Thông qua cuộc đời của Trung tá Bình, tôi hy vọng người Mỹ chúng ta sẽ thấy sự hy sinh của chúng ta tại Việt Nam là chính nghĩa và cần thiết "

Khi cuộc chiến đi đến hồi kết thúc, hàng triệu công dân Việt Nam Cộng Hòa chạy giặc tìm đủ cách di tản tị nạn Cộng sản. Bao nhiêu người bị bỏ tù hoặc bị tử hình. Sáng 30 tháng Tư, những người lính Thủy Quân Lục Chiến của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa buông súng, kết thúc 21 năm chiến đấu.

Những diễn viên của cuốn phim này có rất nhiều người là người Việt tị nạn Cộng Sản. Nơi mà cuốn phim này được quay, Southern California (miền Nam tiểu bang California) thực ra cũng đã có 370 ngàn người Mỹ gốc Việt sanh sống mà hầu hết là những người Việt tị nạn Cộng sản, cựu chiến binh, thuyền nhân; có gần 200 ngàn người Việt định cư tại Orange County.

Botkin tâm sự thêm: "Đối với những người Việt hải ngoại tị nạn Cộng Sản, kể lại những oan nghiệt từ cuộc chiến mà họ chịu đựng không phải chỉ là để kiếm tiền mà là những nỗi lòng u uất của kẻ mất nước, cảm thấy có trách nhiệm phải nói lên sự thật. Họ chống Cộng tới cùng. Họ chống Cộng vì họ nhìn rõ bộ mặt thật của Việt Cộng. Gia đình thân nhân của họ hoặc là bị giết, hoặc là bị tù đày bởi Việt Cộng. Họ mất tất cả và sẵn sàng bỏ tất cả để có được tự do. Tôi đã hết cách lánh né mà buộc phải nhìn thẳng vào sự thật với lòng cảm thông kính trọng họ."

Hệ quả của cuộc chiến tại Việt Nam, cũng theo nhà làm phim theo Botkin, đã giúp toàn khối Đông Nam Á và Á Châu né tránh được thảm họa Cộng Sản vốn đang lây lan mạnh lúc bấy giờ cũng như có hòa bình ổn định để phát triển.

Botkin nói: "Khi chúng ta đổ bộ lên Việt Nam năm 1965, du kích Cộng Sản đã gây rối ở Philippine, Mã Lai, Indonexia và Thái Lan. Nhờ có sự hiện của Hoa Kỳ tại Việt Nam, bắt chập bao nhiêu lời xuyên tạc từ truyền thông như đã nghe đã thấy, đã giúp trì hoãn sự bành trướng của thảm họa Cộng Sản và khiến nền kinh tế của những quốc gia kể trên có thời giờ chấn hưng và phát triển để đủ sức tự mình thoát khỏi ảnh hưởng của Cộng Sản. Tôi hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa, không có nỗ lực của người Mỹ chúng ta tham chiến tại Việt Nam thì các quốc gia này không được như ngày nay."

"Và đối với nước Mỹ chúng ta ngày nay," Botkin bàn thêm, "chúng ta đang loay hoay tìm lấy chính mình. Biết bao nhiêu người Mỹ trong chúng ta nghĩ rằng đất nước mình là một quốc gia ác độc tàn nhẫn (cũng bởi do truyền thông Mỹ gây ra,) nhưng trên thực tế, nước Mỹ chúng ta là ánh sáng của nhân loại, người Mỹ chúng ta là biểu tượng của nhân bản tốt đẹp cho thế giới."

Rồi ông Botkin khẳng định: "Chúng ta đã cứu thế giới vào thời đệ nhị thế chiến, chúng ta đã cứu Nam Hàn khỏi thảm họa Cộng Sản cũng như đã cố giúp Việt Nam ngăn chặn Cộng Sản khi tham chiến ở nơi này."

*Chelsea Schilling
Nguyễn Trọng Dân lược dịch*

